

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/53/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3211010112
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2012:3211010112.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vranku a sudcov JUDr. Stanislava Hájička a JUDr. Jozefa Janíka v trestnej veci proti obžalovanému G. Y. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a/, c/ Tr. zák. a pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zák. a na § 139 ods. 1 písm. a/, c/ Tr. zák. na verejnom zasadnutí dňa 11. júna 2012 prejednal odvolania obžalovaného G. a prokurátora Okresnej prokuratúry v Bánovciach nad Bebravou v neprospech obžalovaného podané proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 7. marca 2012, sp. n. 2T/36/2011 a takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. napadnutý rozsudok sa v celom rozsahu **z r u š u j e.**

Podľa § 320 ods. 1 písm. c/ Tr. por. z dôvodu uvedeného v § 281 ods. 1 Tr. por. a s použitím § 215 ods. 1 písm. d/ Tr. por. a § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por. sa z a s t a v u j e trestné stíhanie proti obžalovanému G. Y., nar. XX.X.XXXX v J., trvale bytom C. J. - O., prechodne bytom J. - G. Biskupice, ul. B. č. XX pre skutok kvalifikovaný v obžalobe prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou zo dňa 30.5.2011, sp. zn. Pv 18/2010-38, podanej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou dňa 31.5.2011, ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a/, c/ Tr. zák. a ako zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. a/, c/ Tr. zák., ktorý mal spáchať tak, že v bližšie nezistených dňoch a v čase v období od 24.7.2009 do 10.9.2009 v obci L. pri vchodových dverách rodinného domu č. p. XXX vo vlastníctve O. G., jeho matky, sa opakovane, najmenej dvakrát, vyhrážal svojmu maloletému bratovi P. P., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom L. č. p. XXX, keď ho odmietol vpustiť do domu a to tým spôsobom, že ak mu neatvorí dvere, tak ho zabije, vezme mu playstation, psa a hifivežu, na čo mu maloletý poškodený zo strachu dvere otvoril a vpustil ho dovnútra domu, hoci obvinený mal vedomosť o tom, že vlastníčka domu z dôvodov konfliktov zrušila trvalý pobyt na adrese, na ktorom sa nachádza a súčasne mu zakázala do neho prístup,

pretože trestné stíhanie je nepripustné, keďže skoršie stíhanie proti obžalovanému G. Y. pre ten istý skutok sa skončilo rozhodnutím Obvodného úradu Bánovce nad Bebravou, odboru všeobecnej vnútornej správy zo dňa 22. septembra 2009, sp. zn. Pries/2009/00324, právoplatným 20. októbra 2009.

II. Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 7. marca 2012, sp. zn. 2T/36/2011 bol obžalovaný G. Y. uznaný za vinného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a/, c/ Tr. zák. a zo zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194

ods. 1, 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. d/ Tr. zák. a na § 139 ods. 1 písm. a/, c/ Tr. zák., ktoré mal spáchať v jednočinnom súbehu na tom skutkovom základe, že

v bližšie nezistených dňoch a čase v období od 24.7.2009 do 10.8.2009 v obci L. pri vchodových dverách rodinného domu č. p. XXX vo vlastníctve O. G., jeho matky, sa opakovane najmenej dvakrát vyhrážal svojmu maloletému bratovi P.P., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom L. č. p. XXX, keď ho odmietol vpustiť do domu a to tým spôsobom, že ak mu neotvorí dvere, tak ho zabije, vezme mu playstation, psa a hifivežu, na čo mu maloletý poškodený zo strachu dvere otvoril a vpustil ho dovnútra domu, hoci obvinený mal vedomosť o tom, že mu vlastníčka domu z dôvodu konfliktov zrušila trvalý pobyt na adrese, na ktorej sa nachádza a súčasne mu zakázala do neho prístup.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný G. Y. odsúdený podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. d/, Tr. zák., § 37 písm. h/, m/ Tr. zák. § 38 ods. 4 Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej 15 dňovej lehote včas podanými odvolaniami napadli prokurátor v neprospech obžalovaného pre nesprávnosť výroku o treste a obžalovaný G. Y. pre nesprávnosť výrokov o vine a treste.

Prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania podaného v neprospech obžalovaného namietal správnosť napadnutého rozsudku len vo výroku o treste. Podľa jeho názoru výmera trestu uloženého obžalovanému je vzhľadom na osobu páchatela a možnosti jeho nápravy neprimerane mierna a nezohľadňuje hľadiská ochrany spoločnosti v zmysle generálnej a individuálnej prevencie. Poukázal na to, že obžalovaný bol už právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody nespojený s jeho okamžitým výkonom a bola mu určená skúšobná doba podmieneného odsúdenia, avšak nevzal si poučenie a na jeho správanie predmetné odsúdenie nemalo výchovný účel, keď stíhaný skutok spáchal v priebehu plynutia skúšobnej doby. Zároveň bolo zistené, že bol postihovaný aj za priestupok proti majetku, ktorý taktiež spáchal v skúšobnej dobe, navyše všetky skutky, vrátane teraz posudzovaného skutku, spáchal proti svojim najbližším, konkrétne proti matke a proti maloletému bratovi. Vzhľadom na to sa prokurátor domnieval, že okresný súd pri ukladaní trestu pod dolnú hranicu zákonnej trestnej sadzby nedostatočne vyhodnotil zistený skutkový stav veci, nakoľko podľa jeho názoru z vykonaného dokazovania nevyplynuli také okolnosti, ktoré by v prípade obžalovaného odôvodňovali mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. Navrhol preto, aby odvolací krajský súd zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. napadnutý rozsudok vo výroku o treste a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uložil obžalovanému podľa § 189 ods. 2, 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. d/ Tr. zák., § 37 písm. h/, m/ Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby so zaradením na výkon trestu podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný G. Y. v písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu namietal správnosť napadnutého rozsudku vo výrokoch o vine a treste s poukazom na to, že okresný súd rozhodol o jeho vine napriek tomu, že spáchanie skutku poprel a pritom vykonaným dokazovaním nebolo podľa jeho názoru bez pochybnosti preukázané, že sa zažalovaný skutok stal, čím došlo k porušeniu procesného pravidla „in dubio pro reo“. Poukázal na to, že okresný súd rozhodnutie o jeho vine oprel v prvom rade o výpoveď jeho matky poškodenej O. G. a vyhodnotil ju pritom ako vierohodnú a presvedčivú napriek tomu, že len reprodukovala údajné a inak nepreukázané tvrdenia jeho maloletého brata a ide teda o dôkaz odvodený. Navyše okresný súd vierohodnosť tohto i ostatných dôkazov, ktoré majú svedčiť proti nemu, nevyhodnotil aj v kontexte s udalosťami, ktoré predchádzali žalovanému skutku. Z listinných dôkazov oboznámených na hlavnom pojednávaní (spisy Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1T/39/2009, 2T/14/2010 a 0Tp/26/2009) je zrejmé, že trestné oznámenie o skutku, ktorý je predmetom tohto trestného konania, bol zavŕšením konfliktov a napätých vzťahov medzi ním a manželom poškodenej - nebohým E. G.. Na základe jeho trestného oznámenia bolo 21.7.2009 vznesené obvinenie E. G. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a/, b/ Tr. zák. (za ktorý bol neskôr aj odsúdený) a následne 23.7.2009 bol menovaný vzatý do väzby. Podľa jeho názoru

nepochybne vzhľadom na túto skutočnosť mu poškodená 24.7.2009 zrušila trvalý pobyt v jej rodinnom dome, pričom E. G. bol prepustený z väzby na slobodu dňa 10.8.2009 a po jeho návrate 12.8.2009 bolo podané trestné oznámenie na neho. Tento sled udalostí podľa jeho názoru vyvoláva podozrenie, že proti nemu išlo o vykonštruovaný akt pomsty za trestné stíhanie E. G., čo v neskoršom rozhovore s obžalovaným pripustil aj jeho brat G.. Poškodená tvrdila, že jeho maloletý brat pri každom ataku do jej domu volal políciu, avšak napriek intenzívnemu vyšetrovaniu orientovanému aj týmto smerom bolo zistené len jedno volanie z 5.8.2009. Maloletý poškodený oznámil, že on, t. j. obžalovaný sa nachádza na dvore ich domu, avšak nehovoril nič o vyhrážkach, hoci je zrejme, že keby k nim došlo, vyvolali by v ňom dôvodnú obavu, hovoril by v prvom rade o nich a policajť by nepochybne takú závažnú skutočnosť aj zapísal. Tento dôkaz svedčí len o tom, že bol na rodinnom dvore poškodenej, čo on ani nepopiera, avšak nemožno ho považovať za dôkaz svedčiaci o spáchaní zločinu vydierania. Rovnako aj výpoveď svedka - nebohého E. G. len reprodukuje údajné vyjadrenia maloletého poškodeného, t. j. ide o odvodený dôkaz pochádzajúci zo zdroja, ktorý v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní využil svoje právo a nevypovedal. Z toho dôvodu nemožno pri rozhodovaní prihliadať na žiadne vyjadrenia poškodeného, ktoré vyriekol pri odôvodnení svojho oprávnenia nevypovedať a rovnako nemožno rozsudok opierať ani o jeho výpoveď obsiahnutú v priestupkovom spise, v ktorom bolo primárne rozhodnuté o identickom skutku, najmä ak táto výpoveď trpí procesnou chybou týkajúcou sa náležitosti zápisnice. Podľa vyjadrení matky maloletého poškodeného trpí tento dyslexiou, teda nie je schopný chápať zmysel písaného slova, preto takúto osobu treba považovať z procesného hľadiska za osobu, ktorá nevie čítať. Takejto osobe má preto zápisnicu o úkone pred jej podpísaním prečítať ten, kto úkon vykonal a táto skutočnosť sa musí v zápisnici poznamenať. V prípade výsluchu maloletého poškodeného v priestupkovom konaní sa tak však nestalo, preto vzhľadom na uvedené skutočnosti nepovažoval vykonané dôkazy za dostatočné na to, aby mohla byť voči nemu vyvodená trestná zodpovednosť za zločin vydierania. Vo vzťahu ku zločinu porušovania domovej slobody nepopieral, že vstúpil na pozemok i do domu poškodenej po tom, ako mu bol v dome administratívne zrušený trvalý pobyt, avšak v tom čase si neuvedomoval, že zo zrušenia trvalého pobytu pre neho automaticky vyplýva aj zákaz vstupu do domu. V zhode s obhajobnými námietkami prednesenými jeho obhajcom už pred súdom prvého stupňa poukazoval na to, že pri úvahách o možnej kvalifikácii jeho konania ako zločinu porušovania domovej slobody bolo potrebné sa zaoberať aj otázkou, či z občianskoprávneho hľadiska bolo jeho vypratanie z domu poškodenej v poriadku, či mu skutočne zaniklo právo užívať dom po tom, ako mu matka zrušila trvalý pobyt, či konkludentne medzi ním a matkou nevznikol nájomný vzťah a či tento, vzhľadom na ustanovenia §§ 686 ods. 1 a 710 ods. 1 Občianskeho zákonníka, trvá naďalej alebo zanikol. Podľa jeho názoru zrušením trvalého pobytu mu nemohlo zaniknúť právo užívať dom matky (jeho časť) a keď sa tam v období od 24.7.2009 do 10.8.2009 zdržiaval, nekonal protiprávne, lebo dom poškodenej bol podľa práva v tom čase aj jeho obydľím. Na základe uvedených dôvodov sa domnieval, že sú vážne pochybnosti o tom, či sa stal skutok, ktorý mu bol kladený za vinu a pri rešpektovaní zásady „in dubio pro reo“ to malo viesť k záveru, že nebolo dokázané, že sa stal tento skutok. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil a aby ho podľa § 322 ods. 3 Tr. por. z dôvodu uvedeného v § 285 písm. a/ Tr. por. spod obžaloby oslobodil.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní, ktoré mu spolu so spisom boli predložené dňa 7. mája 2012, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým prokurátor a obžalovaný podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané a mohli by pritom odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že dôvodné je len odvolanie obžalovaného G. Y.. Po splnení prieskumnej povinnosti totiž zistil, že napadnutý rozsudok vo výrokoch o vine a treste je chybný, pretože už v konaní, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, boli splnené všetky zákonné podmienky pre zastavenie trestného stíhania a už okresný súd mal trestné stíhanie proti obžalovanému zastaviť postupom podľa § 281 ods. 1 Tr. por. s použitím 215 ods. 1 písm. d/ Tr. por. a § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Podľa § 281 ods. 1 Tr. por. súd zastaví trestné stíhanie, ak na hlavnom pojednávaní zistí, že je tu niektorá z okolností uvedených v § 9 ods. 1.

Podľa § 2 ods. 8 Tr. por. nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevyklučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom.

Podľa § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por. trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva.

Základná zásada „ne bis in idem“, teda právo nebyť súdený alebo potrestaný dvakrát za ten istý skutok, vyplývajúca z čl. 50 ods. 5 Ústavy SR, z čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd, z čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie č. 209/1992 Zb.) a vyjadrená v ustanoveniach § 2 ods. 8 Tr. por. a § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por., nie je obmedzená len na trestné konanie, keďže z hľadiska uplatnenia tejto zásady je rozhodujúcou totožnosť skutku a nie totožnosť právnej kvalifikácie.

Podľa čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu. Jednoznačná a dlhodobá nemenná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dopadá tak na činy kvalifikované vnútroštátnym právom ako trestné činy, tak i na činy ním kvalifikované ako priestupky (prípadne iné správne delikty a výnimočne i disciplinárne delikty). Európsky súd pre ľudské práva sa totiž nepriklonil k záveru, že zákaz „ne bis in idem“ je obmedzený len na trestné konanie, keďže z hľadiska uplatnenia tejto zásady označil za rozhodujúcu totožnosť skutku a nie totožnosť právnej kvalifikácie. Vzhľadom na ponímanie činu podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd možno preto zásadu „ne bis in idem“, okrem trestného konania, uplatniť aj na tie činy kvalifikovateľné správnymi (prípadne inými príslušnými orgánmi) ako menej závažné činy, teda ako priestupky (prípadne iné správne delikty a výnimočne aj disciplinárne delikty), ktoré majú trestnoprávnu povahu, pričom povaha deliktu sa v tomto smere posudzuje z hľadiska chráneného záujmu (či ide o záujem všeobecný alebo partikulárny), z hľadiska adresáta normy (či je norma adresovaná všetkým občanom alebo len skupine osôb so zvláštnym statusom) a z hľadiska účelu a typu sankcie, teda či má represívny charakter alebo nie. V posudzovanej veci ide práve o takýto prípad.

Rozhodnutím Obvodného úradu Bánovce nad Bebravou, odboru všeobecnej vnútornej správy zo dňa 22. septembra 2009, sp. zn. Pries/2009/00324, právoplatným 20. októbra 2009, bol obžalovaný G. Y. uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, na skutkovom základe, že dňa 12.8.2009 v dopoludňajších hodinách sa pri dome svojej matky O. G., nar. v roku XXXX, trvale bytom L. č. XXX, vyhrážal svojmu nevlastnému bratovi G. G., nar. v roku XXXX, trvale bytom L. č. XXX tým, že mu zoberie psa, hifivežu a hraciu konzolu playstation, ak mu neotvorí dvere do bytu a nevydá jeho osobné veci, čím sa takto inak hrubo správal a narušil občianske spolunažívanie. Za spáchaný priestupok bolo obžalovanému podľa § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona o priestupkoch uložené pokarhanie a podľa § 79 ods. 1 citovaného zákona povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16 Eur. Súčasne tým istým rozhodnutím v časti týkajúcej sa vyhrážok, že svojho nevlastného brata G. zabije, bolo konanie o priestupku proti obžalovanému podľa § 76 ods. 1 písm. c/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov zastavené, lebo nebolo preukázané, že by sa takéhoto skutku dopustil.

Podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov sa priestupku proti občianskemu spolunažívaniu dopustí ten, kto a/ inému ublíži na cti tým, že ho urazí alebo vydá na posmech, b/ inému z nedbanlivosti ublíži na zdraví, c/ úmyselne uvedie nesprávny alebo neúplný údaj pred štátnym orgánom, pred orgánom obce alebo pred organizáciou za účelom získania neoprávnenej výhody, d/ úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrážaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním, e/ od iného násilím sám alebo za pomoci ďalších osôb vymáha majetkové práva alebo práva z nich vyplývajúce, o ktorých sa domnieva, že mu patria bez vykonateľného rozhodnutia príslušného orgánu alebo f/ napomáha osobnou účasťou násilnému vymáhaniu majetkových práv alebo

práv z nich vyplývajúcich, hoci na ich vymáhanie niet vykonateľného rozhodnutia príslušného orgánu. Podľa ods. 2 citovaného zákona za priestupok podľa odseku 1 písm. a) možno uložiť pokutu do 33 eur, za priestupok podľa odseku 1 písm. b) až d) a písm. f) pokutu do 99 eur a za priestupok podľa odseku 1 písm. e) pokutu do 331 eur.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného pri porovnaní skutkových okolností uvedených v citovanom rozhodnutí obvodného úradu o priestupku so skutkovými okolnosťami uvedenými v obžalobe a vo výroku napadnutého rozsudku je jednoznačné, že tieto skutky sú zhodné tak z hľadiska konania obžalovaného, ako i z hľadiska následku, pričom zhoda je v tomto prípade tak očividná, že nie je potrebné sa bližšie zaoberať okolnosťami určujúcimi totožnosť skutku. Uvedený priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov chráni všeobecný záujem, je určený všetkým občanom a sankcia má represívny charakter, preto v kontexte judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva má trestnoprávnu povahu. Okresný súd preto pochybil, keď obžalovaného napadnutým rozsudkom uznal za vinného napriek tomu, že trestné stíhanie je neprípustné, keďže skoršie stíhanie proti obžalovanému G. Y. pre ten istý skutok sa skončilo rozhodnutím Obvodného úradu Bánovce nad Bebravou, odboru všeobecnej vnútornej správy zo dňa 22. septembra 2009, sp. zn. Pries/2009/00324, právoplatným 20. októbra 2009 jednak jeho odsúdením (uznanie viny za priestupok a uloženie sankcie) a jednak zastavením konania (ktoré má povahu oslobodzujúceho rozhodnutia). Pri správnom postupe mal totiž okresný súd (a pred ním už prokurátor) trestné stíhanie proti obžalovanému zastaviť postupom podľa § 281 ods. 1 Tr. por. s použitím § 215 ods. 1 písm. d/ Tr. por. a § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Krajský súd vzhľadom na uvedené dôvody a len na podklade odvolania obžalovaného zrušil podľa § 321 ods.1 písm. d/ Tr. por. napadnutý rozsudok v celom rozsahu a pochybenie okresného súdu sám napravil tak, že trestné stíhanie proti obžalovanému zastavil postupom podľa § 320 ods. 1 písm. c/ Tr. por. z dôvodu uvedeného v § 281 ods. 1 Tr. por. a s použitím 215 ods. 1 písm. d/ Tr. por. a § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por. (výrok pod bodom I. tohto uznesenia). V nadväznosti na tento výrok je zrejmé, že odvolacie námietky prokurátora nepovažoval odvolací súd za dôvodné, neakceptoval ich a preto odvolanie prokurátora podané v neprospech obžalovaného podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné (výrokom pod bodom II. tohto uznesenia).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.